



CSAK LÉGY IGEN BÁTOR ÉS ERŐS!

A bűneset óta az aggodalom és a félelem része az életünknek. Istenünk jól tudja ezt, és azt is, hogy mennyire szükségünk van biztatásra. Mikor az Úr Jézus itt járt a földön, nemcsak látta, hanem a Gecsemáné-kertben meg is tapasztalta a félelem hatalmát.

Hálás vagyok az Ő megértéséért, szeretetéért, és biztatásáért, melyet a Bibliából üzen nekünk. Ezeknek a bátorításoknak céljuk van az életünkben. Azon túl, hogy vigaszt és erőt adnak, segítenek abban, hogy a bennünk lévő élő reménység Krisztusról tegyen bizonyosságot, és így áldás lehessen mások életében is.

Bátorság kell ahhoz, hogy nehéz helyzetben folyamatosan ki tudjunk tartani. Amikor minden nap, minden órában ugyanabban a nehéz próbában kell megállni. Ezt sokan a házasságukban élik meg: sokan élnek felemás igában, másoknak alkoholisták a társuk, némelyeknek súlyosan beteg párjukat kell ápolniuk. Vannak családok, ahol a gyermek súlyosan beteg. Az ilyen élethelyzetek sokáig égő bátorságot, bátor szívűséget igényelnek, ahol a szeretet és a remény minden nap jelen kell, hogy legyen. Mennyei Atyánk jól tudja ezt, és azt üzeni: „Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.” Az Ige azt mondja, hogy bátorítsuk (Zsid 3, 13), vigasztaljuk egymást (1Thesz 4, 18, 5, 1) és hordozzuk egymás terhét (Gal 6, 2). Ne külső szemlélő legyek csupán! A sajnálkozásommal és a véleménynyilvánításommal nem bátorítom a testvéreimet. De imádkozhatom (akár együtt vele is), telefonálhatok, lapot küldhetek, és gyakorlati segítséget is adhatok a mindennapokban.



Bátornak és erősnek kell lennünk akkor, amikor saját magunkkal „kínlódnunk”, amikor azt érezzük, hogy nem vagyunk elég jók, de mégis szeretnénk jók lenni. Szolgáló testvéreim életéből látom, hogy van, amikor nehéz Istent

szolgálni, mert alkalmatlannak találjuk magunkat. Bizonyára keményebben meg kell dolgoznia annak, aki az Úrtól két talentumot kapott, mint annak, aki ötöt. Jó hír, hogy Isten azt várja el tőlem, amit rám bízott – és nem többet. Ő ismer és elfogad úgy, ahogy vagyok. A teljesítő képességünk nem egyforma. Vannak

közöttünk, akik Mercedes kamion teherbírásúak, és vannak, akiket csupán annyira lehet megterhelni, mint egy kis Polskit. „Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.” Pál a 2 Kor 12-ben bizonyosságot tesz gyengeségéről és Isten megerősítő kegyelméről, és Timóteusról is tudjuk, hogy gyenge és beteges volt, mégis kedves eszköz Isten kezében.

Bátorság kell ahhoz, hogy Isten akaratát békességgel és méltósággal elfogadjuk. Mindannyian szembe kell, hogy nézzünk a halállal. De mielőtt ez bekövetkezik, sok minden mással is szembesülnünk kell: betegséggel, tragédiával és öríási „miért” kérdésekkel. Bátor szívűnek kell lennünk akkor, amikor csalódunk Istenben, és amikor az imádságainkra „nem” a válasz. József jegyeseként Mária bátorsággal, és békességgel fogadta el Isten akaratát, mikor meglátogatta az angyal.

(folytatás az 1. oldalról)

Képzeljük csak el: minden, amit a házassága előtt eltervezett, felborult. A Szentlélektől teherbe esik, s jól tudja, hogy ezzel a társadalom kivetettje lesz. Gyermekeket szül, később eltemeti férjét, elengedi Jézust otthonról, hogy be tudja tölteni a küldetését, és néhány évvel később ez a gyermek szemei előtt szenved és hal meg a kereszten. Jézus életében is ezt látjuk: bátran elfogadta az Atya akaratát. Ott hagyta a dicsőséget, emberré lett, és nem volt hová lehajtani a fejét. Megvetették, sőt a vallási vezetők meg akarták ölni. A Gecsemáné-kertben vért izzadt, és vállalta az előtte álló szenvedést, a keresztet. „*Csak légy igen bátor és erős*” testvérem, ha Isten akarata nehezen elfogadható az életedben! „*Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.*”

Keresztyén bátor szívűségre van szükségünk ahhoz, hogy szembe haladjunk az árral. A mai posztmodern társadalom az önzésről szól. A reklámok a világ elvárását zúdítják felénk. *De mindig van egy keskeny út a széles út közepén!* Ez az út az árral szembe halad. A mindennapokban bátorságra van szükségünk ahhoz, hogy beszédünkben, cselekedeteinkben, és gondolatainkban Krisztusról tegyünk bizonyosságot. Ez minden hívő ember élethelyzetére igaz, de különösen a fiatalokéra. Rájuk különösen nagy nyomás nehezedik. Igen bátornak kell lenniük ahhoz, hogy nemet mondjanak a házasság előtti szexre, az alkoholra, a drogra, a lopásokra, hazugságokra stb. Bátorság kell ahhoz, hogy beismerjük és megvalljuk a bűneinket. Bátorság kell ahhoz, hogy Isten Igéjéhez ragaszkodjunk ebben az értékvesztett, eltorzult világban. „*Csak légy igen bátor és erős, őrizd meg, és tartsd meg azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgálóm parancsolt neked. Ne térj tőle se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenütt, amerre csak jársz. Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz.*”

Bátorság kell ahhoz, hogy nagylelkű legyünk Isten-nel. Erről a fajta bátorságról tett bizonyosságot az a bűnös aszszony, aki megkente Jézus lábát egy tele alabástromedény

olajjal (egy évi jövedelme lehetett; Lk 7, 36-50), és maga Jézus Krisztus, aki megüresítette magát, és szolgálai formát vett föl (Fil 2). Bátorság kell ahhoz, hogy az életemet odaadjam az Úrnak. Ha vízen akarok járni, ki kell szállnom a hajóból. Péternek nagy hite volt, de nagy bátorsága is: Olvassuk az evangéliumokban, hogy kipróbált halászként is félelem fogta el egy-egy nagy viharban. Jézus mégis megsegítette, bátorította őt. „*Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor.*” – Isten azt szeretné, hogy nagylelkű legyünk Vele. Ha erős vagyok, ha gyenge, ha fiatal, és ha öreg. Ahogy ezeket a sorokat írom, sorra jönnek elém keresztyén testvérek: van, aki tolókkocsiban, van, aki süketen, van, aki lelkipásztorként, van, aki gyermekeket nevelve, van, aki betegeket ápolva, van, aki hajléktalanok között élve, van, aki könyvet írva, van, aki zenélve, van, aki fiatalon, van, aki 70 év fölött szolgálja az Urat. Szeretnék én is ilyen ember lenni, szeretnék az Úrnak szolgálni, amíg élek!

Isten azt akarja, hogy boldogan és örömmel szolgáljuk őt. Mindennapjaink során meg kell találnunk az egyensúlyt. De vannak olyan időszakok az életünkben, mikor Istenünk azt parancsolja, hogy legyünk igen bátrak, és erősek – miként Józsuének parancsolta a kánaáni bevonulás előtt. A bennünk élő Szentlélek és reménység megörvendeztet minket a próbákban. Erősítést és bátorítást a Bibliából és keresztyén testvéreinktől kapunk.

Egy napon nem lesz szükségünk több bátorításra, és arra, hogy bátor szívűek legyünk. Akkor majd ott állunk színről színre a megöletett és feltámadt Bárány előtt, boldogságban, és örömben. Akkor megszólítja az övéit: „*Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.*” Addig is, bármilyen helyzetben is vagyunk, így szól hozzánk az Úr: „*Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.*”

Selmecei Ottilia

ALAPÍTVÁNYUNK KIEMELTEN KÖZHASZNÚ SZERVEZET,
EZÉRT LEHETŐSÉG VAN A
SZEMÉLYI JÖVEDELEMADÓ 1%-ÁNAK
FELAJÁNLÁSÁRA
A MENEDÉK ALAPÍTVÁNY JAVÁRA.
ADÓSZÁMUNK: 19004909-2-43.
KÖSZÖNJÜK TÁMOGATÁSÁT!

Hírek a Mamásotthonból

Hálásak vagyunk Istenünknek, mert a munkatársak közössége teljes létszámban dolgozik a sokszor nehéz feladatok, szolgáltatások teljesítésében: két családgondozó, négy gyermekgondozó végzi az anyukák és gyermekek segítségét. Újrafogalmazódott szolgálatunk lényege: anyukáknak-gyermekeknek segítséget nyújtani, hogy tudják jól: kedvesen és eredményesen nevelni gyermekeiket, hogy szülői gondviselésben maradhassanak, és elkerülhessék a szak-szolgálati és gyermekvédelmi intézkedést, ill. elhelyezést.

Rendkívüli eszközeink között ott van a szeretet, amit nem ránk erőltetett módszerként, hanem Istentől nyert lehetőségként nyújthatunk. Nem baj, ha bennünket, akik szolgálatot teljesítünk a Mamásotthonban, akár a gyermekek, akár az anyukák néha kihasználnak, az a fontos, hogy a család előrehaladását tudjuk biztosítani. Legyen remény a krízishelyzetből való kimenetelre.

Az otthonban élők lélekszáma: kilenc anyuka huszonegy gyermekkel. Van egy család, ahol egy várandós anya hat gyermekével élvezi gondoskodásunkat. Sokat hangoztatjuk, hogy a gyermek, az élet Isten ajándéka. Ünnepek a születésnapok, a közösségi alkalmaink (karácsony, mikulás, újév, szilveszter), de óriási ünnep a rendeződött család új otthonba költözése is!

Otthonunknak nagy segítséget jelentenek a ruha- és más jellegű adományok. A Budapesti Golgota Gyülekezetből Sára csapata nemcsak Mikuláskor jön el sok-sok ajándékával hozzánk, hanem rendszeresen eljárnak játszani gyermekeinkhez, beszélgetni anyukáinkkal. Hálásak vagyunk szolgálataikért Istenünk-

nek, aki erre készíti őket. Karácsonykor is több helyről kaptunk ajándékokat: a Hajnalszallag Alapítványtól és a Budafoki Baptista Gyülekezetől cipősdoboz-akció keretében.

Az ő segítségükkel együtt lehetséges, hogy nagy szükségben lévőkön tudunk segíteni, szeretetteljes légkörben, lakhatás megoldásával, szakszerű tanácsolással, étkezésben, főzésben, gyermekek iskolába járásában, munkahelykeresésben, pénzbeosztásban, gazdálkodásban, ruházatkészítésben, ruhapótlásban, bevásárlásban, lelki segítségnyújtással és még sok minden más-sal, ahhoz, hogy a család biztonságban érezze magát ebben az átmeneti időszakokban.

Munkatársaink:

- Böszörményi Ágnes – gyermekgondozó
- Budavári Márta – gyermekgondozó
- Horváth Erika – családgondozó
- Kis Andrea – családgondozó
- Molnár Tivadarné Marianna – gyermekgondozó
- Szabó Kornélia – gyermekgondozó
- Molnár Tivadar – gondnok

Kötelez bennünket az Istenbe vetett hívő élet és a hely is, amely a régi budafoki baptista imaház épülete.

Huszár Géza



A hegyen épült város

Kis Andrea Anna vagyok, Budapesten születtem. Kiskoromtól kezdve benne vagyok a város nagy forgatagában. Rengeteg ember, felgyorsult élet és egyre inkább a „nemtörődömség”, a közöny jellemzi a társadalmat. Immúnissá váltunk a másik ember iránt. Legyen az szenvedő, az utcán vergődő, kéregető, segítségért kiáltó – mindez semmit nem számít. Fontosabb az, hogy a napi célunkat, amelyet rajtunk is szigorúan számon kérnek, tudjuk megvalósítani. Tip-runk, taposunk, csak hogy NEKEM jó legyen. Ez a mai világ.

Mikor a Mamásotthonra gondolkodom, egy igeverst jut eszembe: „Nem rejthető el a hegyen épült város.” (Mt 5:14b) Az az épület, amely menedéket jelent sok édesanya és gyermeke számára, ténylegesen, külső formájában is egy hegyen épült fel. Egy kereszt jelzi, hogy ez egy keresztyén hely. Keresztyén értékeket képvisel, és ha ezen túlnézünk, belül is olyan emberek dolgoznak, akik ezt a célt szeretnék szolgálni. Segíteni, tanácsolni, világot látni.

Mi az Otthonon belül egyen-egyenként is szeretnénk e helyen épült város lakói lenni. Szolgálni és utat mutatni a cél felé. Nem belevegyülni a mai világ sokszor gonosznak mondható forgatagába, hanem mi is példát véve Krisztusról, hívőként élni. Betölteni a küldetésünket, amiért ebben a világban élünk. Tanítvánná tenni minél többeket. Közben nem elfelejtve, hogy igazi Mesterünk csakis jó Atyánk, aki vezet bennünket a bajban, a vészben, de velünk van az egyszerű hétköznapiakban is. Ő együtt örül, sír velünk. De meg is vigasztal. Erőt ad munkánkhoz – hiszen kell.

Személy szerint is szeretném megtalálni azt az utat, amelyben az ítéletet Istenre bízom, én pedig csak szerető munkása vagyok. Ez nem mindig egyszerű. Sokszor ezen a területen normák, felfogások, célok erősen sűrölják egymást. Ami az én elgondolásom, nem biztos, hogy az a másiké is. De tudom, hogy mindezek megértéséhez Istentől kapott bölcsességre van szükségem. Ahhoz, hogy jól végezzem feladatomat, nem csupán az én elgondolásaim, ötleteim, jónak látszó tanácsaim kellene,

hanem a legfontosabb mindebben Isten véleménye. Szeretnék neki úgy szolgálni, hogy az Ő terveit ne akadályozzam, hanem naponként megértve a helyzetet és az Ő célját, megvalósításában csak segítségre lehessek. Szeretnék én is ennek a hegyen épült városnak olyan munkása lenni, amely elősegíti ennek megvalósulását.

Szabó Kornélia vagyok, 2007 júliusa óta dolgozom a Menedék Alapítvány Mamásotthonában. Számomra az Otthon életében való részvétel nagyon fontos, mert szakmailag és emberileg is olyan közösségben dolgozhatom, ahol az édesanyák és gyermekek érdeke az első. A legfontosabb feladatomban tartom, hogy a szociális szolgáltatáson túl segítséget nyújtsak abban, hogy a gondozottjaink Jézus Krisztussal személyes kapcsolatba kerüljenek. Hiszem azt, hogy csak Ő tud megoldást adni az édesanyák és gyermekeik helyzetére.

A személyes kapcsolat kialakítását is fontosnak tartom a gondozottakkal. Az édesanyák rengeteg gyakorlati tanácsot kapnak a gyermekneveléssel kapcsolatban. Nem minden anyuka reagál egyformán a tanácsainkra. Igyekezünk személyre szabottan segítséget nyújtani.

A Mamásotthon élete nem mondható szürkének, nehezebb és örömteli napok is egyaránt vannak. Hálás vagyok ezért Istennek, hogy ide vezetett, mert nagyon sok dolgot tanultam az elmúlt néhány hónapban. Hiszem azt, hogy Isten vezetése által hasznos munkatárs lehetek az Otthonban.





„Az Úr ajándéka a gyermek”

Örömmel tudatjuk, hogy 2008. február 16-án Bokros László és Anca családjába nyolcadik gyermekként megszületett Johanna Sára. A baba és édesanyja is jól vannak, velük együtt örül a népes család az új életnek, aki tudatlanul is az Alkotót dicséri.

Hírek a Fiúotthonban

M i n d e n n a p j a i n k

A Szentlélek kiáradása után Péter apostol beszédet tartott Jeruzsálemben. A nép, amely hallotta ezt, megtérve azt kérdezte: „mit cselekedjünk, atyámfiai férfiak?” (ApCsel 2,37) Akik a Fiúotthonba kerülnek, szintén feltehetik a kérdést: mit cselekedjek az elrontott élettel, az elrontott kapcsolataimmal, azzal a ténnyel, hogy hajléktalan szállóra kerültem. Péter apostol természetesen a Jézus Krisztushoz való viszonyunkkal, mint személyes Megváltónkkal kapcsolatosan mondta el a beszédet, de a kérdést a fizikai életünkkel kapcsolatosan is fel lehet tenni.

Az Otthonban minden lakónak lehetősége van újra kezdeni az életét. Nem csak földi (fizikai) értelemben vett új életformával, hanem a Jézus Krisztusban való hit tekintetében is. Nagy örömünkre szolgál, ha ezt egy-egy lakó életében megtapasztalhatjuk.

Lakóink néhány kivételtől eltekintve az elmúlt fél évben szinte teljesen kicserélődtek. Van, aki az újrakezdés lehetőségével élve, sikeresen jól halad előre az önálló életvitel megteremtésében. Van, aki szenvedélyétől próbál szabadulni, sokat harcolva, hogy talpon tudjon maradni. Van olyan is, aki az agresszív indulatait, és uralkodni vágyását próbálja féken tartani, kisebb nagyobb eredménnyel. Néhány lakóra jellemző a bajok, problémák takarogatása, eltitkolása, az egymásnak „falazás”, ami nagyban megnehezíti azok végleges jó megoldását. Életünknek végső, igazi rendezése azonban csak Krisztussal lehetséges, és ezt minden lakónak elmondjuk, és hirdetjük.

Néhány konkrét példát is szeretnék a következőkben bemutatni: G.Á. drogfüggőségéből szabadulva került az Otthonba, nagyon komoly elhatározással, munkát talált, dolgozott, igyekezett takarékoskodni is. A kábítószer használatra ugyan nem tért vissza, de azt helyettesítő gyógyszereket ellenőrzés nélkül akart

szedni. Sajnos adósságokba keveredett, majd önként végleg elhagyta az otthont. Nagyon sajnáltuk hogy így döntött, hiszen hosszú időn keresztül úgy láttuk, hogy igen motivált az előrehaladásban.

Hála Istennek azért többségében jó dolgok történnek az Otthonban lakókkal: Néhány példa erre is álljon itt: F.C. rokkantnyugdíjas és több, mint egy évig nem talált munkát, ám hála az Úrnak, ma már hosszú ideje dolgozik egy szociális foglalkoztatóban, s rendesen fizeti a térítési díjat, szereti a munkáját, és őt is megbecsülik a munkahelyén. K.J. szintén megváltozott munkaképességű férfi és az Otthonba kerülését követően viszonylag hamar talált megfelelő munkát, szépen takarékoskodik, jól beilleszkedett a munkahelyén. Hosszú ideig nem láthatta gyermekeit, de a szociális munkása segítségével sikerült rendeznie a kapcsolatot és már találkozott is.

O.A. fiatalember vidékről került az Otthonba, s egyáltalán nem ismerte Budapestet, azonban lehetetlent nem ismerve vágott neki a nagy magyar fővárosnak. Fáradozását eredmény koronázta, hiszen olyan komoly bejelentett munkát talált, ahol az útiköltségét is megtérítik.

D.Z. már két hónapja leszokott a dohányzásról, mindenfajta segítség nélkül.

Érdekes felismerés volt, hogy V.F.-ről kiderült, hogy nagyon hosszú verseket képes hibátlanul megtanulni, szeretnénk, ha ezen a területen tovább fejlődne. Ebben minden segítséget megadunk neki.

Kérjük a kedves olvasót, imádkozzon lakóink életéért, megoldás-kereséséért és jövőjéért.

Vasas László

Karácsony a Fiúotthonban

Istentől megáldott közös szentesténk lehetett a lakókkal, ahol a vacsora elfogyasztása után a karácsony lényegéről is lehetőségünk volt együtt beszélgetni. Beszélgetésünk témája az volt, hogy miben több a karácsony egy egyszerű gyerekszületésnél. Előkerültek azok a próféciák, melyek az Ószövetségben Krisztus születésére, uralmára és életének céljára utalnak. Igen aktív, előrevívó beszélgetés bontakozott ki a témában, ahol mindenki elmondta véleményét, s végül azzal fejeztünk be hogy miért jött Jézus erre a földre? Azért, hogy megismerhessük, milyen Isten. Azért, hogy a bűneink terhét ne kelljen hordoznunk. Azért, hogy végre kibéküljünk az Atyával. Közös imával zártuk a beszélgetést. Ezután mindenki megkapta szerény ajándékát, névre szóló lgék kíséretében a Menedéktől. Megható pillanatok voltak, hiszen többeknek ez jelenthette az egyetlen karácsonyi ajándékát és senki mással nem osztozhatott az ünnep hangulatában. Adjunk hát ezért a karácsonyért és imádkozzunk, hogy az elhintett magok kielhessenek és termést hozzanak.

Liptai Gábor

Az épület felújításának jelenlegi állása

Amint arról az előző hírleveleinkben már beszámoltunk, a felújított tetőtérben kialakításra került az iroda, a betegszoba, valamint önkéntesek szolgálata nyomán rövidesen elkészül a nappali/interjúszoba. Várunk anyagi felajánlást és önkéntesek jelentkezését a fönti lakószoba (ahol az éjszakai ügyeletes szociális gondozó lesz elhelyezve), valamint a fürdőszoba és konyha kialakításához. Mindemellett szeretnénk folytatni a munkát az alsó szinten a lakószobák felújításával, valamint az igen leromlott állapotú fürdőszoba átépítésével.

A tetőtérben található betegszobához kapcsolt fürdőszoba és a lakók által használt földszinti fürdőhelyiség átalakításának finanszírozására az elmúlt napokban pályázatot nyújtottunk be, melyben 1.000.000 Ft-ra pályázunk a fürdőhelyiségek átalakításának első ütemére. Nagyon bízunk pályázatunk pozitív elbírálásában, mivel így további jelentős lépést tehetünk az épület átalakításának folyamatában. A homlokzat felújítása is hosszú idő óta várta magára, melyeket ideális esetben nyílászáró cserével kellene összekötnünk. Az igény sok, az anyagi forrás pedig emberileg kevés. Imádkozzunk forrásokért, hiszen Istennek semmi sem lehetetlen.

Imatémáink:

- Vezessen hozzánk az Úr olyan fiatalokat, akiknek egy olyan helyre van szükségük, mint a Fiúotthon. Olyanokat, akik helyre akarják hozni kisiklott életüket.
- Lehessen békesség, jó hangulat az Otthonban a mindennapokban.
- Adjon az Úr érdeklődést az evangélium után a lakók lelkében.
- Isten vezesse lakóink útját az életben, s neki köszönhetően megfelelő munkahellyel rendelkezhessenek.
- Adjon az Úr lelki egységet a munkatársak között



Hírek Kiskunmajsán

Nagy örömnkre a Palánta missziótól egy bábcsoport jött a majsai gyerekek közé a Menedékvárosba. Szilágyi Mónika, gyermekgondozónk pedig gitáros énekkel szólította meg az összegyűlt gyerekeket, felnőtteket. A gyerekek is kiálltak énekeikkel, verseikkel a közönség elé. Kb. 40 gyermek és családtagjaik voltak jelen ezen a kis ünnepségen.

Hálásan emlékezünk vissza a két karácsonyi istentiszteletre, amelyen a Menedékváros lakói együtt ünnepeltek azokkal a családokkal, akik már kiköltöztek a Menedékvárosból, önálló életet élnek, de rendszeresen visszalátogatnak a gyülekezeti alkalomokra. A rokonokkal együtt kb. 80 fős gyülekezet ünnepelt együtt. Ezekon az alkalmon Huszár Géza, ill. Csaplár Péter hirdette az örömmüzenetet a Bibliából a jelenlévők számára.

A két ünnep között a budapesti Sofár Messiáshívő Zsidóközösség egy csoportja látogatta meg a Menedékvárost. Ajándékokat hoztak a lakóknak, illetve személyesen látogatták meg őket, beszélgettek velük.

Ajándékokat kaptunk még a Kiskőrösi és a Soltvadkerti Baptista Gyülekezetektől is, amelyekért köszönetet mondtunk.

Tanítványképzést folytat Csaplár Péter a Menedékváros lakói között heti rendszerességgel.

Van hét család, akik már a Menedékvárosból kiköltöztek Kiskun-

majsára albérletbe ill. saját ingatlanba. Ezeket a családokat is Csaplár Péter látogatja rendszeresen, hogy a kiköltözés után is lelkiileg támogassa, tanácsolja őket, együtt olvasson velük Bibliát, beszélgessen velük személyes problémáikról.

Február 7-én egy nap szakmai gyakorlatot töltött Menedékvárosban 36 fő tanuló egy szegedi humánerőforrás-szolgáltató központtól, ahol felnőttoktatásban szociális irányultságú szakokon képeznek szociális gondozókat, szociális munkásokat. A hallgatók részt vettek a közös programunkon Huszár Géza és Csaplár Péter vezetésével. Elsősorban azt vizsgálták, hogy egy szociális munkásnak milyen nehézségei adódhatnak munkái során, milyen kihívásokra kell felkészülniük.

Madarász Dezső 2002 őszétől járt Bodrogról hozzánk egy-egy hétre, hogy segítse jelenlétével, tanácsaival a Menedékváros lakóit, a tanácsadókat. 2007 decemberéig tudta vállalni ezt a szolgálatot. Tudjuk, hogy családjának is nagy szüksége van rá. Köszönjük, hogy ez az 5 év alatt jó barátunk volt, sokat volt velünk, akitől tanácsokat, bátorítást kaphattunk. Örülünk, hogy eddig közöttünk volt. Szívesen látjuk őt bármikor, amikor meg tud minket látogatni!

Terbéné Judit

HAPPY END A MENEDÉKVÁROSBAN

A cikk elején idézett Réti Katalin története a szociális szakmában ritkán tapasztalt „happy end”-del végződött. A Menedékvárosba kerülve nem csak a helyi gyülekezetben talált lelki támaszt, hanem új férjre is lelt. Réti Géza a váci börtönből került ide hajléktalanként az akkor még működő hajléktalanszállóra. – Lopásért, verekedésért összesen több évet töltöttem börtönben, hiába szabadultam, előbb-utóbb mindig visszakerültem. Vácon azonban hallottam Jézusról, és megtértem – meséli a 38 éves férfi, aki 2004-ben a Menedékvárosban kötött házasságot Katalinnal, és azóta már közös gyermekük is született. Kiskunmajsán saját házukban laknak, de remélik, hogy hamarosan visszaköltözhetnek a Menedékvárosba – ha újra lesz hajléktalanszálló, Katalin szociális gondozóként fog ott dolgozni.

Éppen tavaly volt 10 éves a Menedékváros, megható ünnepségükön sokan megjelentek az elköltözött „kigondozottak” közül, beszámoltak helyzetükről, hálájukról. Rétiék a 26. házasságra lépő páros, akik itt találtak egymásra, közülük 23 pár ma is együtt van, a legtöbben már elköltöztek a Menedékvárosból, tartós menedéket találtak.

Sebestyén István



A feleségemet belevitték a rosszba

(Petőfi Népe 2008. február 17-én vasárnap megjelent – a Menedékvárosról szóló – cikk másolata)

Van, akinek az utolsó szalmaszál az újrakezdéshez, más éppen a lesüllyedés elől menekül ide. A lakókkal beszélgetve az ember szinte mélybúvárként merül alá a drámai és kegyetlen sorsok sűrűjében. A kiskunmajsai Menedékvárosban jártunk.

– Pokol volt az életem. A férjem rendszeresen vert, elszedte a pénzemet és prostituáltakat hozott fel a lakásunkra. Meg kellett ágyaznom nekik, és néha még arra is kényszerítet, hogy feküdjek közéjük. Öngyilkos akartam lenni: kislányommal kimentem a vonatsínekhez, de egy ismerős észrevette és értesítette a nővéremet. Végül a családsegítő szolgálat révén kerültem a Menedékvárosba – emlékszik visz-

za Réti Katalin. Bár a harmincas éveit végén járó családjának sorsa, azóta ritka meseszerű fordulatot vett – lásd keretes írásunkat – „előélete” nagyon is jellemző történet...

– A legtöbben a családon belüli erőszak elől menekülve kerülnek hozzánk. Mi azért vagyunk, hogy a gyermeket ne emeljék ki a családból, a krízishelyzetbe jutott szülőnek legyen esélye az újrakezdésre – mondja Terbéné Cserhádi Judit, a kiskunmajsai Családok Átmeneti Otthonának a vezetője. A szociális alapellátásba illeszkedő intézményt a Menedék Alapítvány működteti, nem titkoltan keresztény világnézet alapján. A város határában, a volt orosz laktanya egyik szárnyában kialakított lakásokban jelenleg 40-en laknak, az intézmény

egész évben telházzal működik. A lakók több mint fele gyermek. A rászoruló legfeljebb másfél évig tartózkodhatnak itt, ezidő alatt hivatásos családgondozók igyekeznek segíteni nekik életük „rendbetételében”.

– Az elsődleges cél, hogy feldolgozzák a velük történeteket, az erőszakot, a gyászt, vagy egyéb krízishelyzetet. Ebben beszélgetésekkel, mentálhigiénés tanácsadással igyekszünk segíteni őket – folytatja az intézményvezető. Munkájuk távolról sem tűnik könnyűnek. A családgondozók tapasztalatait és a lakók történeteit hallgatva az ember mintha mélybúvárként merülne el a drámai és kegyetlen sorsok sűrűjében.

Vissza a pokolba?

Mária (a nevet megváltoztattuk) ötéves kisfiával szó szerint megszőkött élettársa elől tavaly novemberben. – Betegesen féltékeny volt: nem mehettem el dolgozni, mindig őt kellett kísérem a munkába, sőt, még a boltba sem engedett el egyedül. Ha valami nem tetszett neki, rögtön ütött – meséli a 25 éves, gyermekotthonban felnőtt fiatalasszony. A hátrahagyott tárgyai, ruhái miatt rejtett számról azóta többször beszélt a férfiával, aki ugyan mindig nyájasan beszél vele, ám ez Máriát – ahogy fogalmaz – nem hatja meg.

Lázár Zsuzsa családgondozó szerint ez utóbbi mindenképpen pozitívum. – Gyakran megtörténik, hogy az élettárs, vagy férj néhány hét, vagy hónap elteltével megjelenik egy csokor rózsával, és előadja „szerelmének”, hogy ő megváltozott, költözzön haza. Ez azonban mese habbal, aki elhiszi, előbb-utóbb szinte mindig ugyanabban a pokolban találja magát, ami elől elmenekült – mondja a szakember. Terbéne Judit ehhez kapcsolódóan meséli: egyik lakójuk, egy fiatal egygyermekes anyuka a jótanácsok ellenére visszaköltözött erőszakos férjéhez. – Egy hónap sem telt el, sírva hívott bennünket, visszajöhetne-e azonnal, mert az otthoni viszonyok miatt a másnap „kiemelik” a kisfiát a családból. Sajnos telházunk volt, nem tudtunk rajta segíteni – emlékszik vissza az intézményvezető.

De vajon miért nem tudnak sokan elszakadni attól a „társától”, aki lelkileg és fizikailag is tönkreteszi őket? Zsuzsa szerint ezek a hölgyek az átélt borzalmak, megaláztatások miatt súlyos önértékelési problémákkal küszködnek. – Nem hiszik el, hogy önállóan is meg tudnak állni a lábukon. Ráadásul legtöbbször magukat érzik hibásnak a kapcsolat megromlásáért és betegesen vágnak vissza a megszüpített múltba – magyarázza.

Anyák a fűrésztelepen

A 22 éves Anett (a nevet szintén megváltoztattuk) egyedül neveli két és fél éves kislányát. Azért került ide tavaly augusztusban, mert a rossz anyagi körülményei miatt elvették volna tőle a gyermekét. – Albérletben laktam, ami 25 ezer forintba került, így a GYES-ből 10 ezer forint maradt a megélhetésre. Anyámék segítettek valamennyire, de nem vagyok velük túl jóban, úgyhogy a Menedékváros tűnt a legjobb megoldásnak – avat be életébe. A munkatársak tapasztalatai szerint az utóbbi időben emelkedett azoknak a száma, akik Anetthez hasonlóan a súlyos anyagi problémák miatt kerülnek az otthonba, és egyre többen vannak közöttük olyanok,

akik szakmával, sőt érettségivel rendelkeznek. Mária és Anett egyébként barátnők lettek a "menedékben", közös lakásban laktak. Hamarosan munkába állnak a helyi fűrésztelepen. Külön műszakban járnak majd dolgozni, így felváltva tudnak vigyázni a gyerekekre. (Erre egyébként az „ovidá”-ban, vagyis az intézmény gyermekvigyázójában is van lehetőség.) Ha beválik a munka, a két anyuka Majsán szeretne letelepedni.

A Menedékvárosba az ország minden részéről érkeznek a rászoruló, és rendszeresen vannak olyanok, akik Majsán maradnak. A segítőkhoz való kötődésen túl ebben szerepet játszik a helyi baptista gyülekezet is, amely mintegy háttérközösségként igyekszik segíteni az itt lakókat, illetve az innen kikerülőket. – A beszélgetések során felhívjuk a figyelmet a keresztény értékekre is. Egyáltalán nem erőltetjük, de aki akar, bekapcsolódhat a gyülekezet életébe, amelynek minden vasárnap itt helyben vannak az istentiszteletei – mondja Antal György, aki szintén családgondozóként dolgozik az intézményben.

Hozzáteszi: az újrakezdésben fontos a munkalehetőség is, amiben a helyi vállalkozók gyakran segítenek. Legtöbbször az idénymunkára van igény, de éppen a közelmúltban egy helyi vállalkozó biztosított lakhatást, illetve munkát egy kilencgyermekes család számára. Gyuri azonban hangsúlyozza, hogy a segítségnyújtásban fontos megtalálni az egészséges határt. – Van, akinél már önmagában az érzelmi mellállás is eredménnyel jár, másoknál viszont az anyagi támogatás sem, sőt inkább ront a helyzeten, mert nem ösztönzi az érintettet, hogy felhagyjon az addigi „élősködő” életmódjával – mutat rá.

Ha a vége jó, minden jó

Nem jellemző, de néha előfordul, hogy férfiak is érkeznek a Menedékvárosba. Józsi néhány hete érkezett Borsod megyéből őt, illetve hatéves fiaival. Élete akkor vett gyökeres fordulatot, amikor felesége befogadta lakásukba egyik barátnőjét, aki azután – a férfi szavai szerint – maffiózókkal került kapcsolatba. – Feljártak a lakásunkba, buliztak, hangoskodtak, és amikor szóltam, hogy ez azért mégiscsak sok, befenyitettek. Még a feleségemet is belevitték a rosszba, ő most a börtönbüntetését tölti – meséli Józsi, aki addig akar itt lakni, amíg rendeződik az életük. Felesége jövőre szabadul, akkor a tervek szerint Győrbe költöznek, mert ott „több a lehetőség, több a pénz”.

Józsi példája is mutatja, a Menedékvárosba sokféle történettel a hátuk mögött érkeznek a rászoruló. A munkatársak szerint a folytatást tekintve is nagyon vegyes a kép. Lázár Zsuzsa azt mondja, sokszor érzik úgy, hogy talán eredménytelen a munkájuk, ezért a pozitív visszajelzéseket mindig nagyra értékelik. – Volt egy 32 éves, érettségizett hölgy, aki a kislányával került az utcára, és 3-4 hónapig lakott itt. Nemrégiben találkoztam vele Kecskeméten az egyik áruházban, ahol pénztárosként dolgozik. Megölelt, megpuszilt és hálásan megköszönte, hogy segítettünk neki. Egy-egy ilyen mondat után jövünk rá újra, hogy van értelme a fáradozásunknak – mondja.

Hírek Bodrogról

2007. december 8-án ünnepélyes istentisztelet keretében nyitottuk meg a Bodrogi Oktatási Központ épületének iskolai és imaházi szakaszait. A gyülekezet és az általános iskolások már birtokba is vették az elkészült termeket. Az épület többi részének kialakítása tovább folyik.

2008. januárjában a környéken lévő református és katolikus gyülekezetekkel ökumenikus imahét keretében jöttünk össze Bodrogon, Osztopánban és Somogyjádán. A rá következő héten pedig Aliansz hetet tartottunk a hetesi methodista és a mezőcsonyai püNKöSDi gyülekezettel. Jó volt lelki közösségben együtt lenni a környező kistalvokban élő keresztény testvéreinkkel. Ők is együtt örültek velünk, hogy már az új imatermünkben jöhetünk össze.

Március első hétvégéjén meglátogatta iskolánkat egy csapat keresztény pedagógus az Eljáda Alapítvány általános iskolájából, ami Vésztő közelében, Mágoron működik. Isten áldja meg

munkájukat a gyermekek között, és adjon nekik bölcsességet, kitartást a gyermekek tanításához, hitben való neveléséhez!

Zeneiskolánk az elmúlt hónapokban szakmai minősítési el- lenőrzésen ment keresztül, végül megkapta a „kiváló” minősítést. Ez azt jelenti, hogy tovább működhetünk, és az amúgy leszűkített anyagi lehetőségek között pályázhatunk zeneiskolánk fenntartási költségeire.

A zenei táborunkat ezen a nyáron ismét egy helyszínen, Bodrogon tarthatjuk, amit az új épületben lévő tantermek elkészülése tett lehetővé. A tábor időpontja július 13-20. Aki szeretne jelentkezési lapot kapni, jelezze igényét Dan Tiborné Mártinál emailben (zenetabor@gmail.com) vagy telefonon (20/773-9065).

Keresztyén rézfúvós és hegedűszakos zenetanárt keresünk a bodrogi zeneiskolába teljes állásra. Érdeklődni szintén Dan Tibornénál lehet. Nála lehet megrendelni kórusunk (vegyes- és leánykarunk) énekeiből készült CD-t 1500 Ft-ért.

A hegyek leomlanak, de az Úr hűsége mindig megmarad

Bodrogon szorosán összefonódik a Menedék Alapítvány és a helyi gyülekezet élete. A helyi baptista gyülekezetet a Menedék munkája hozta létre, amikor nevelőcsaládok költöztek az Alapítvány szolgálati lakásaiba, akik azzal akartak szolgálni Istennek, hogy gyermekeket fogadjanak családjukba. Később a családokban élő gyermekek érdekében hozták létre az alapítványi óvodát, általános iskolát és zeneiskolát. A többféle keresztény felekezetből ide költöző munkatársak pedig nemcsak a Menedék Alapítvány, hanem többnyire a gyülekezet tagjaivá is váltak.

Az eltelt két évtizedben felnövekedett egy generáció, színesedett a gyülekezet összetétele, ezzel együtt egyre többféle gyülekezeti szolgálatra alakult ki igénye és lehetősége közösségünknek. Az előző imatermünket (ami a Menedék Alapítvány által felújított nemesi kúriában volt) kinőtünk, nagyobb helyre és több teremre lett szükségünk.

Az Alapítvány már 1993-ban elkezdte a Bodrogi Oktatási Központ építését, de a kezdeti pályázati lehetőségek hamar megszűntek, ami miatt az építkezés hat éven át teljesen szünetelt. A befejezés reménye emberileg szertefoszlott. Tudtuk, hogy Isten akaratából kezdjük el az építkezést, így ott álltunk a mi „Jerikófalunknál” – azzal a különbséggel, hogy ott leomlania kellett valaminek, itt meg éppen felépülnie –, és az volt kérdésünk Isten felé, hogy mi az Ő akarat: folytassuk-e ez az építkezést, vagy le kell bontanunk az elkezdett falakat.

Többünknek volt közvetlen vagy közvetett élménye korábbi imaház építkezésekkel kapcsolatosan, amikor sok csodát élhettünk át, mert Isten úgy gondoskodott, mint a sareptai özvegy esetében: mindig megadta a folytatáshoz szükséges éppen elégségeset. Ezekre emlékezve kaptunk bátorságot hinni Isten hatalmában annak ellenére, hogy emberileg lehetetlen volt ilyen hatalmas épülethez elegendő pénzforrást találnunk.

Onnan tudtuk, hogy Istennek konkrétan akarat az építkezés folytatása, hogy egyedül Ő tehetné egységgé közösségünket ebben. Egyedül Ő tudott hitet adni ehhez az új kezdéshez.

A Menedék Alapítvány és a „Jó az Úr” Baptista Gyülekezet

már közösen folytatta 2006 tavaszától az Alapítvány Bodrogi Oktatási Központja épületének munkálatait. A Menedék és a Gyülekezet között egyezés jött létre, hogy meghatározott részarányban legyen mindkettő tulajdonosa a kétszintes L-alakú építménynek, azután pedig használják együtt – célszerűen és gazdaságosan – Isten dicsőségére.

E másfél év alatt fölkerült az épületre a tető, meglelt a külső vakolás, belül elkészültek az általános iskola tantermei, az ebédlő és a nagy imaterem. Az épület másik felének kialakítása van még hátra: az óvoda, a konyha és a szolgálati lakások.

Az elkészült imaházi és iskolai rész megnyitóját tarthattuk meg 2007. december 8-án ünnepélyes istentisztelet keretében. Meghívtuk támogatóinkat, az építkezésen segítőköt, hogy együtt örüljenek velünk. Több mint négyszázan gyűltünk össze azon a napon. Nagy örömmel volt ez mindannyiunk számára.

Nagyon köszönjük mindazoknak a gyülekezeteknek és magánszemélyeknek az adományait, akik építkezésünkre szeretettel és önzetlenül adakoztak az elmúlt másfél év alatt! Hisszük, hogy Isten indított mindenkit erre, és azt is, hogy Ő sokszorosan megáldja azt, aki képes adni.



MENJETEK BE KAPUIN HÁLAADÁSSAL!

A december eleji megnyitó ünnepélytől kezdve a gyülekezet már az új imateremben tarthatta alkalmait. Az iskolai felszerelések, eszközök átszállítása azonban több szakaszban folyt a januári és februári hónapokban.

Végül február 28-án, pénteken tartottunk egy rövid búcsúünnepélyt a régi iskolaépületnél, melyet a Bodrogi Önkormányzattól béreltünk majdnem 12 tanéven át. Ott voltak velünk az Önkormányzat dolgozói is, akikkel ez alatt a bő évtized alatt nap, mint nap találkoztunk. Nemcsak elviselték, szerették is a gyerekzsivajt, rendezvényeinknek is gyakran voltak részeseik. A kis ünnepély végén a 8. osztályosok kiemelték korábbi helyéről a magyar és a Menedék-zászlót, a Bibliát az üvegbura alól, és a többi diákkal együtt átvonultak (egy kilométerrel arrébb) az új épületbe.

Az ezt követő napon, szombaton a szülők és nagyobb diákok segítségével a maradék iskolai felszerelést is átköltöztettük, és teljesen berendeztük a tantermet, folyosókat, hogy így várjuk majd hétfőn a gyerekeket.

Elérkezett a várva várt reggel március 3-án. A gyülekezet tagjaival együtt Istennek adtunk hálát azokért az emberekért, akik adományukkal vagy segítségükkel járultak hozzá ahhoz, hogy beköltzhessünk az épület iskolai részébe is. Néhány végzős diákunk elhelyezte a zászlókat és a Bibliát új helyére. Elénekeltek nemzeti imádságunkat, utána tovább énekelve léphettek át a diákok az új iskola küszöbét: „Mert jó az Úr, örökkévaló kegyelme, és hűséges Ő hozzánk mindörökre!”

Ficsór Anita



Látogatóban Fishingenben

Fishingen egy gyönyörű kis svájci falu az Alpok egyik völgyében. Húsvét ünnepnapjaiban itt látogathattam meg barátnőmet, Gerlinger Juliannát és férjét Markust. Julianna hat éven át tanított Bodrogon az iskolánkban, és nagy örömmel szolgált a gyermekek és minden korosztály felé. Férjét régebből, még a belfasti bibliaiskolából ismerte, s házasságkötésük után Markus hazájába költöztek.

Nagy öröm volt számomra látni, hogyan illeszkedett be Julianna új környezetébe, hogyan teremtették meg kedves és meleg otthonukat, de legjobban annak örültem, hogy egymással és Istennel igazi szeretetközösségben élnek. Hosszútávon külmiszióra készülnek, de a felkészülés ideje alatt is igyekeznek a helybeli emberekkel kapcsolatokat kialakítani, és feljüket szolgálni. Julianna most tanul is azért, hogy idősek otthonában ápoló lehessen, hogy elesett, beteg idős emberekről gondoskodhasson.

Nagyon gyorsan eltelt az a néhány nap, ami alatt jól esett megosztani egymással, hogy hogyan látjuk saját életünkben és környezetünkben Isten folyamatos munkáját, ami sokszor fel-emelő, sokszor fájdalmas, mert állandó lelki növekedésre, formálódásra van szükségünk. Megerősödtünk egymás hite által ismét abban, hogy akkor vagyunk a helyünkön, ha teljesen Istentől függünk, az Ő oltalmában és szolgálatában élünk.

Ficsór Anita

